

PRINCEZNÁ A ZLODEJKA. ZARYTÉ NEPRIATEĽKY
NA HONBE ZA SPOLOČNÝM CIEĽOM.

NEBESKÁ
TKÁČKA

KRISTEN CICCARELLI

COO
BOO

Nebeská tkáčka

Iskari 3

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kristen Ciccarelli
Nebeská tkáčka – Iskari 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEBESKÁ
TKÁČKA

SÉRIA ISKARI:

Posledný Namsara

Uväznená kráľovná

Nebeská tkáčka

NEBESKÁ TKÁČKA

KRISTEN CICCARELLI

Z angličtiny preložila
Denisa Ghaniová

COO
BOO

*Venujem Jordanovi Dejongeovi:
nezáleží na tom, aká vzdialenosť nás rozdeľuje;
čerpám odvahu a nádej z vedomia,
že naše korene rastú v tej istej pôde.*

Pred osemnástimi rokmi

Skype bola ešte len dieťa, keď sa prvý raz prizerala, ako odsudzujú zradcu. Videla, ako mu vzali ruky. Tmavá krv rýchlo stekala po kamennom oltári a vojak si nemilosrdne a rázne zotrel jej pozostatky z čepele, ako keď sa búrka preženie zafírovým morom.

Skype si spomína, ako sa odťaté ruky mykali na zemi. Podobali sa rozpučeným zomierajúcim pavúkom ležiacim na chrbte s tenkými bezvládnymi nohami stáčajúcimi sa k telu. Pamätá si, ako si nepriateľ neveriacky premeriaval kýpte. Krv sa mu rinula nadol k lakťom.

Aj teraz počuje, ako kričal.

Stalo sa to však dávno. Dnes večer odsúdia ďalšieho zradcu. Skype čaká v svojej cele. Tentoraz neoberú o ruky nepriateľa, ale ju. A môže to dávať za vinu len sebe.

Buď dobré dievča. Nepútaj na seba pozornosť. Pamätaj si, kam patríš.

Kedysi sa riadila týmito slovami. Tieto lekcie jej vštepovali už od narodenia.

Lenže potom stretla Havrana. Chlapec z tieňov jej z pamäti vymazal všetky lekcie či rady. Vymazal všetko.

Havran.

To meno ju štípalo na perách, jazyku a v hrdle ako prehltnutý trň. Ako mohla byť taká naivná?

Skye vám povie ako. Utká vám gobelín, kým jej zostáva čas. Bude to to posledné, čo vytvorí. Lebo keď vyjde mesiac a oni si po ňu prídu, Skye už nikdy nič neutká.

Bez rúk sa nedá tkať.

Prvá kapitola

Eris sa nikdy nestretla so zámkou, ktorú by neotvorila bez kľúča.

Nadvihla petrolejový lampáš a nazrela do kľúčovej diery. Vlasy zlaté ako pšenica si skryla pod ukradnutou prilbou s chocholom. Oceľový okraj jej padal do očí a bránil jej vo výhľade. Eris si musela prilbu niekoľkokrát napraviť, aby videla, čo robí.

Zámková vložka bola stará a zdalo sa, že zámočník zbrúsil všetky hrany, čo sa dali. V ktorúkoľvek inú noc by Eris privítala výzvu komplikovanejšej zámky, ale dnes ďakovala nebesiam. V každej sekunde sa môže spoza rohu vynoriť vojak. A keď sa to stane, Eris musí byť na druhej strane týchto dverí.

Zámka sa s cvaknutím otvorila. Eris nevydýchla, len si zastrčila vlásenku späť do vlasov, postavila sa a ovinula chudé prsty okolo mosadznej guľatej kľúčky. Pomaly ňou otočila, aby tá nevydala žiadny zvuk.

Obzrela sa cez plece, chodba zívala prázdnotou. Eris teda zatlačila na dvere a vošla do miestnosti.

Nadvihla lampáš a oranžová žiara zaliala jednoduchý písací stôl z tmavého ošúchaného dreva. Stál na ňom kalamár, kopa bieleho pergamentu a nožík na lámanie voskových pečatí.

Eris za sebou jemne zatvorila dvere. Pohľadom prešla od stola k predmetu zavesenému na stene: gobelín z modrých a purpurových nití. Práve po ten si prišla.

Vedela by ho opísať spamäti. Zobrazoval ženu bez tváre usadenú pri tkáčskych krosnách. V jednej ruke zvierala strieborný nôž zakrivený ako kosáčik mesiaca, v druhej vreteno. A na hlave jej spočívala koruna z hviezd.

Nebeská tkáčka.

Bohyňa duší.

Eris však nepoznala len to vyobrazenie – dôverne známe jej boli aj samotné vlákna, konkrétny odtieň modrej, hrúbka vlny, ba dokonca i to, ako pevne a akým spôsobom bol gobelín utkaný.

V okamihu, keď ho Eris pred dvoma dňami zazrela z chodby, takmer zakopla. Tento gobelín na ňu mnoho rokov hľadel každé ráno z kamenných stien z oboch strán sakrálnych krosien vo Svätyni – chráme zasvätenom Nebeskej tkáčke.

Tak čo robí tu, v paláci dračieho kráľa, na druhej strane mora?

Niekoľko ho musel ukradnúť, pomyslela si.

A tak sa rozhodla ukradnúť ho naspäť.

Ešte jej zostával čas. Jej kapitán – bezcitný muž menom Jemsin – sa práve stretáva s cisárovnou z Hviezdnych ostrovov. Práve preto sem vyslal Eris ukradnúť klenot z truhlice dračieho kráľa. Nie preto, lebo by potreboval peniaze. Nie. Jednoducho sa chcel Eris zbaviť, kým bude na palube svojej lode hostiť cisárovnú a jej prísluhovačov – bolo to v záujme ich oboch. Keby vyšlo najavo, že Jemsin poskytol útočisko kriminálničke, po ktorej cisárovná pátra už dlhých sedem rokov, čakala by kapitána smrť, rovnako tak aj Eris.

No Eris už ukradla kráľov klenot. A zostával jej ešte deň, kým sa má hlásiť u Jemsinovho chránenca. Môže si dovoliť plyvať časom.

A tak ním plytvala.

Eris sa odťahla od zatvorených dverí a odložila petrolejový lampáš na tmavú drevenú dosku stola. Len čo zdvihla pohľad k Nebeskej tkáčke, premohlo ju rovnako ostré prekvapenie ako pred dvomi dňami. Zaplavili ju spomienky na láskavosť, priateľstvo a spolupatričnosť... ktoré vzápätí vystriedala hrôza, žiaľ a zrada.

Prižmúrila oči.

„Nerobím to pre teba,“ povedala bohyni, keď sa načiahla, aby odviazala gobelín zo steny. „Stále ťa považujem za zradkyňu a podvodníčku.“ Rozprávala šeptom, lebo dobre vedela, že počet vojakov sa kvôli bezpečnosti zdvojnásobil – mohli za to zmiznutie kráľovho klenotu spreď dvoch nocí. „Robím to pre tých, ktorých si zradila.“

Eris už neverila na Nebeskú tkáčku, bohyňu duší. No ten, čo utkal tento gobelín, na ňu veril – a jeho viera ho dohnala do hrobu. Eris zložila dielo zo steny, pevne ho zrolovala a starostlivo si ho zastrčila pod pazuchu. Len čo to urobila, vytiahla z vrečka ukradnutej uniformy sivý ostnatý bodliak zo svahu. Dala si pozor, aby sa oň sama nepopŕhlila – jeho trne boli jedovaté –, a položila ho na písací stôl.

Eris dával tento „podpis“ oveľa väčší zmysel než tým, od ktorých kradla. Takýmto spôsobom dokazovala, že skutočne existuje. Možno viedla neviditeľný život, ale stále tu bola. Nažive.

A ten bodliak to dosvedčoval.

S gobelínom pod pazuchou a bodliakom na veliteľkinom stole sa Eris načiahla po vreteno. Nastal čas odísť. Vezme si gobelín a pridá ho k zvyšku lupu. Potom zamieri na loď *Vládkyňa morí* a počká na predvolanie.

No kým stihla vytiahnuť vreteno z vrečka, ticho prerušil hlas, ktorý sa jej ozval za chrbtom.

„Kto Ťa sem pustil?“

Hlas bol hlboký a chrapľavý. Eris z neho zmeravela – pohla len pravou rukou. Prstami zovrela hladkú ošúchanú drevenú časť vretena a pomaly ho vytiahla.

„Položil som ti jednoduchú otázku, vojak.“

Vojak.

Eris zabudla, že dnes večer sa preobliekla za vojaka. So zvýšenou ochranou bolo jednoduchšie pohybovať sa po paláci ako strážca.

Obrátila sa. Vo dverách stál vojak. Nevošiel do miestnosti, očividne ho zaskočilo, že ju v nej vidí, ale na sebe mal rovnakú uniformu ako ona: na hlave narazenú oceľovú prilbu s chocholom a košeliu mu zdobil erb dračieho kráľa. Jediný rozdiel medzi nimi predstavovala šabl'a, ktorá mu visela za opaskom; ona mala na tom istom mieste zavesené utkané vrecko.

Eris nenávidela vojakov.

„Poslali ma, aby som odstránila túto zodratú starú haraburdu,“ zaklamala a bradou kývla ku gobelínu s podobizňou bohyně duší, ktorú držala pod pazuchou. Žmurkla na vojaka a dodala: „Naša veliteľka zrejme nepatrí k pobožným ľuďom.“

Jej žmurknutie dosiahlo požadovaný účinok. Vojak sa uvoľnil. Usmial sa, oprel sa o rám dverí a asi mienil prehodiť čosi o veliteľkinej nábožnosti alebo jej nedostatku, keď pohľadom zavadil o predmet na písacom stole.

Eris sledovala, ako mu z tváre vyprchávajú všetky emócie a potom sa rozžaruje pochopením. Otočila sa, aby videla, na čo hľadá, a potichu zakliala.

Bodliak zo svahu.

„Ty si... ty si Tanečník smrti.“

Nečakal, kým mu to potvrdí. Vytasil zbraň.

Nastal čas ísť.

Eris zovrela vreteno v ruke a prikrčila sa. Len čo sa vojak vtackal do miestnosti, vreteno pritisla okrajom k mozaikovej podlahe a nakreslila rovnú čiaru.

Čiara sa nastrieborno rozžiarila a zdvihla sa z nej hmla.

Strážca sa k nej ponáhlal, volal o pomoc a upozorňoval neďalekých vojakov na prítomnosť votrelca.

No kým obišiel stôl, Eris vošla do hmly a zmizla.

Nestihol ju chytiť. Vyparila sa.

Keď hmla o niekoľko sekúnd neskôr ustúpila, Eris sa nenachádzala tam, kde mala.

Namiesto toho, aby sa ocitla v Medzisvete v obklopení hviezd a temnoty, stála obohnaná stenami. Pred ňou sa tiahla tmavá chodba, osvetľovali ju len blikotajúce pochodne. Pod nohami mala rovnakú mozaiku, ako bola tá v miestnosti, ktorú práve opustila. A vzduch voňal mätou a limetkou.

Neodišla z paláca.

Eris nahnevane zaškrípala zubami.

Niekedy sa to stávalo. Ak sa sústredila viac na miesto, z ktorého sa snažila ujsť, než na lokalitu, kam sa pokúšala dostať, poplietla vreteno a prechod nevyšiel.

Chcela prekliat ten hlúpy kus dreva, keď do nej niekto zozadu vrazil. Zatackala sa a vreteno jej vypadlo z rúk.

„Dopekla!“ Otočila sa a sledovala, ako sa vreteno kotúľa k páru čiernych kožených čižiem s vyleštenými striebornými prackami. Ktosi sa poň zohol, zdvihol ho a vzpriamil sa. Eris nasledovala neznámu osobu pohľadom.

Mladá žena pred ňou bola oblečená ako strážkyňa z paláca. Namiesto kráľovského erbu jej však na košeli žiaril ohnivý kvet. Hlavu jej nepokrývala prilbica s chocholom a za opaskom mala zastrčených päť vrhacích nožov.

„Prepáč, vojačka.“ Hlas mladej ženy znel prísne a bolo jasné, že je zvyknutá vydávať rozkazy. A že ich všetci počúvajú a splňajú. „Nevidela som ťa.“

Eris uprela prenikavý pohľad do ženiných očí; boli chladné a modré ako zařry. Pri svetle pochodní si všimla dievčinine výrazné líčne kosti a havranie vlasy stiahnuté do vrkoča.

Eris vedela, s kým má tú česť.

Veliteľka.

Mladá žena bola nielen kráľova sesternica – čo znamenalo, že patrila do urodzenej rodiny –, ale okrem toho ovládala i jeho armádu.

V Erisinej mysli sa mihla temná spomienka na inú chladnú veliteľku. Žalúdok jej stiaholo od strachu. Striasla zo seba tú predstavu a ustúpila. Ostrý úlomok ju však stále pichal v hrudi a pripomínal jej, kým je. Potrebuje odtiaľto zmiznúť.

Ihneď.

Lenže vreteno sa práve nachádzalo vo veliteľkiných rukách.

Mladá žena prešla po Eris rýchlym pohrdavým pohľadom. Zlodejka pod ním stuhla. Mala by sa tešiť, že na nej veliteľka nenašla nič zaujímavé. Eris túžila – nie, potrebovala – byť neviditeľná.

Z nejakého dôvodu ju však ten ľahostajný pohľad nazlostil.

Veliteľka pootvorila pery, akoby chcela niečo poznamenať, no vtom sa chodbou rozľahol výkrik, ktorý odviezol jej pozornosť. Obe sa obzreli.

K prvému hlasu sa pridávali ďalšie. Vojak, ktorého Eris zanechala v miestnosti, upozorňoval celý palác na zlodeja v ich radoch.

Bol to poplach.

Eris čakala, že na veliteľkinej tvári sa objaví náhle poznanie, rovnako ako sa rozjasnil výraz vojaka. Mladá žena však už nehľadela na Eris, iba sa mračila smerom, odkiaľ sa rozliehal poplach.

„Tanečník smrti.“ V očiach jej zahorela zloba. „Ak si myslí, že môže okrádať kráľa bez následkov, netuší, s kým má dočinenia.“

Eris vedela, že by mala držať jazyk za zubami. Veliteľka mala koniec koncov stále jej vreteno. Jej jedinú možnosť na únik.

No nemohla si pomôcť.

„Ako viete, že je to muž?“

Veliteľka ju prebodla ľadovým pohľadom, Eris sa zachvela. *Hlupaňa*, pokarhala sa s očami upretými do zažirových studníc. *Väčšiu hlúposť si nemohla utrúsiť.*

Veliteľka si ju chladne premeriavala a poplach v diaľke sa ozýval čoraz hlasnejšie. Z jej tváre bolo jasné, že nutkanie zareagovať na poplach vojakov zvádza boj s... čím? S obozretnosťou? Podozrením?

O sekundu zistí, kde sa skrýva pravda, vytasí zbraň a zatkne ma.

No veliteľka nič z toho neurobila. Namiesto toho jej podala vreteno a naďalej na ňu hľadela. „Toto ti spadlo,“ prehodila.

Eris prehltna a pozrela na elegantne vyrezané vreteno na veliteľkinej mozolnatej dlani.

Je to nejaký trik?

Len čo si ho vzala, veliteľka spustila ruku a otočila sa na päte. „Pod. Pozrime sa, čo vyviedol ten nafúkaný darebák tentoraz...“

Mladá žena sa tak sústredila na poplach, až si nevšimla, že Eris ju nenasleduje.

Keď veliteľka odkráčala, Eris sa prikrčila, aby nakreslila na podlahu striebornú čiaru.

Nafúkaný? zopakovala v duchu pri práci.

Znelo to ako výzva.

Pokrútila hlavou. Tentoraz sa nemohla nechať rozptýliť. Potrebovala sa sústrediť na cieľ svojej cesty.

Len čo dokreslila čiaru, vzduch okolo nej zhustol a zvlhol. Zdvihla sa hmla. No zvuk vzdalujúcich sa krokov znovu pri-

lákal jej pozornosť. Eris stuhla a prizerala sa, ako veliteľka zabáča za roh. Sledovala, ako jej mizne z dohľadu.

Postavila sa. Predtým ako z mysle vyhnala všetky myšlienky na Firgaard, palác a to dievča, povedala si: *Veď ja jej ukážem, aká dokážem byť nafúkaná.*

A potom vošla do Medziszveta.

Druhá kapitola

Odkedy vojaci natrafili na dokorán otvorené dvere do miestnosti, v ktorej sa skrývala kráľova truhlica, a zistili, že zmizol žiarivý červený rubín, Safire nemohla pávať.

Nieкто sa zakrádal po chodbách jej paláca, podarilo sa mu prejsť okolo všetkých strážcov, poradiť si so zatvorenými dverami a ukradnúť presne ten rubín, ktorého sa kráľ Dax mienil zajtra vzdať v prospech bušanov. Chceli ho predať a zisk rozdeliť medzi tých, čo hladovali pre nešťastie, ktoré postihlo ich úrodu – nazývali ho biely mor. Pred rokmi sa po buši rozšíril ako nekontrolovateľný požiar, zničil všetky polia a ukrátil bušanov o hlavný zdroj obživy. Každý rok sa farmári znovu a znovu pokúšali vypestovať dobrú úrodu, ale biely mor vždy zachvátil nové polia a dohŕňal tak obyvateľov buša na pokraj vyhladovania.

Safire vedela, že situácia sa zhoršuje, ale až kým sa kráľovná Roa nevrátila z poslednej návštevy domova, netušila, ako zle na tom bušania v skutočnosti sú. Roinho otca hlad pripútal na lôžko. Bez vedomia rodiny nejaký čas vôbec nejedol, aby zabezpečil dosť jedla pre potrebnjších. No v ohrození nebol len Roin otec – aj jej najlepšia priateľka Lirabel trpela v dôsledku tehotenstva chronickou podvýživou. Lekár Rou upo-

zornil, že ak sa bušanom v dohľadnom čase nepodarí získať prístup k väčšiemu množstvu jedla, Lirabel o dieťa príde.

Keď sa Roa vrátila do Firgaardu, dokonca aj Safire si na nej všimla zmenu. Vyzerala vyčerpane a krehko. Pri raňajkách, obedoch aj večeriach na ňu Dax vrhal pohľady plné obáv, vždy keď odmietla jesť. Ako by aj mohla, keď jej milovaným hrozí, že zomrú hladom?

Potrebovali trvalé riešenie, a to hneď.

Dax plánoval predať rubín z kráľovskej truhlice – klenot, ktorý kedysi patril prastarej mame – a použiť zisk na kúpu mäsa, zeleniny a obilia, a všetko by to poslali do buša spolu so zavedeným týždenným prídelom z Firgaardu.

Skutočnosť, že niekto bez rozmyšľania klenot ukradol, bola neúnosná. Neospravedlniteľná.

Vždy keď na to Safire pomyslela, roztriasla sa od hnevu.

Páchateľ po sebe zanechal iba jednu stopu: škaredý sivý bodliak. Safire nikdy nič podobné nevidela, celú stonku mal posiatu trnmi, niektoré boli dlhé ako jej malíčok a spolovice také hrubé. Ukázala ho kráľovskému lekárovi.

Bodliak zo svahu, oznámil jej. Rastie na svahoch Hviezdnych ostrovov. V jedinom trní je dosť jedu na to, aby uspal človeka na niekoľko dní.

Čo však bolo dôležitejšie než oba fakty, bodliak predstavoval „podpis“ kriminálnika. Tento zlodej sa preslávil pod menom Tanečník smrti, lebo dokázal prechádzať cez steny, nikomu sa nedarilo dolapiť ho a neprestajne unikal zaslúženému trestu. Strašil na chodbách (a pri truhliciach) barónov a kráľov už roky.

Nuž, pomyslela si Safire v deň krádeže, mne neunikne.

A tak zdvojnásobila strážu a začala sama hliadkovať v paláci.

Teraz, o dva dni neskôr, sklopila zrak na druhý bodliak zo svahu. Tento ležal na jej vlastnom písacom stole za zamknutými dverami.